

Bine ați venit în "era neomedievală"

Națiuni precum SUA au mai multă putere de foc ca niciodată, dar par și mai slabe ca niciodată. Rezultatul este o lume care pare scăpată de sub control.

by Joshua Keating

Feb 6, 2024

Lumea, ni se spune, intră într-o nouă eră a "rivalității dintre marile puteri". Cea mai recentă Strategie de securitate națională a SUA, emisă de administrația președintelui Joe Biden în 2022, a afirmat cu încredere că "era post-Război Rece s-a încheiat definitiv" și că intrăm într-o eră definită de "competiția dintre Statele Unite și cele mai mari autocrații din lume" - și anume, China și Rusia.

Strategia afirmă în mod explicit că SUA nu caută un "nou Război Rece", dar încadrarea lumii într-o competiție ideologică între democrație și autocrație face dificilă evitarea comparației, în special din moment ce aceleași superputeri sunt implicate de această dată, doar cu un mic rebranding economic și politic. Dar este Războiul Rece analogia corectă pentru ceea ce se întâmplă acum? Alternativele nu lipsesc. Referindu-se la agresiunea teritorială a lui Vladimir Putin, liderii ucraineni și apărătorii lor au făcut o comparație cu cel de-al Doilea Război Mondial, Rusia jucând acum rolul Germaniei lui Hitler. (Putin însuși nu ar argumenta - el doar portretizează cealaltă parte ca fiind naziști). Poate, sugerează unii "realiști" precauți, alianțele încâlcite care atrag țările occidentale în conflict fac ca acest moment să semene mai mult cu perioada premergătoare Primului Război Mondial. Cu siguranță, reapariția războiului de tranșee pe continentul european pentru prima dată în ultimele decenii face ca comparația să fie greu de rezistat.

A sugera, așa cum a făcut administrația Biden, că intrăm într-o nouă eră a conflictelor dintre superputeri, indiferent de comparația istorică la care apelezi, înseamnă, de asemenea, a susține că întoarcem pagina unei ere în care principala preocupare a Americii în materie de securitate națională nu erau alte puteri, mai mari sau mai mici, ci grupurile teroriste non-statale. Existau motive să credem acest lucru după decimarea Al-Qaeda și ISIS. Dar atacurile Hamas din 7 octombrie asupra Israelului au fost o reamintire șocantă a faptului că, deși s-ar putea să nu fim interesați de grupurile teroriste non-statale, acestea sunt încă interesate de noi.

Rezultatul este că SUA se află acum în situația de a opera în două ere strategice în același timp. În una dintre ele, armate industriale puternic înarmate duc un război catastrofal pentru o parte din Europa (cu un scenariu de invazie potențial și mai catastrofal în Asia). Iar în altul, un grup de rebeli yemeniți care utilizează o tehnologie rudimentară a dronelor și rachetelor se arată capabil să provoace o perturbare a lanțurilor globale de aprovizionare la fel ca Covid-19.

Pentru a înțelege această epocă haotică - una în care statele naționale se mândresc cu o putere de foc distructivă din punct de vedere istoric, dar în multe privințe par mai slabe ca niciodată, incapabile să își mobilizeze populațiile în jurul unui apel comun sau să își controleze mediul internațional - trebuie să depășim analogiile bine uzate din secolul XX. Trebuie să devenim medievali.

Înapoi în viitor

O lucrare publicată recent de RAND Corporation susține că, pentru a înțelege riscurile pe care le implică competiția dintre SUA și China, este esențial să înțelegem că trăim în ceea ce autorii descriu drept o "eră neomedievală".

"Există atât de multe lucruri anormale în situația noastră actuală încât teoriile existente mi s-au părut foarte nesatisfăcătoare", a declarat unul dintre coautorii lucrării, Timothy Heath, cercetător principal în domeniul apărării și specialist în China la RAND. Acesta indică evenimente neașteptate, cum ar fi centralizarea crescândă a puterii în China lui Xi Jinping și liniile de falie politice expuse de insurecția din 6 ianuarie din SUA. "Ceea ce am realizat este că ultimii 200 de ani reprezintă în multe privințe o anomalie incredibilă în istoria omenirii și că situația în care ne aflăm acum are de fapt mult mai multe trăsături în comun cu lumea dinainte de 1800 decât cu trecutul recent."



Cetățenii inspectează efectele distrugerii moscheii Omar bin Abdul Aziz și a caselor adiacente acesteia, din cauza atacurilor aeriene israeliene, pe 25 ianuarie 2024, în Rafah, Egipt. Ahmad Hasaballah/Getty Images

A spune că trăim într-un moment "neomedieval" nu înseamnă că un război între SUA și China ar fi purtat cu săbii și cataramă. Autorii definesc epoca neomedievală, despre care susțin că a început în jurul anului 2000, ca fiind "caracterizată prin slăbirea statelor, fragmentarea societăților, economii dezechilibrate, amenințări omniprezente și informalizarea războiului."

Gândirea despre lume în acest fel necesită o mică adaptare mentală, în mare parte pentru că suntem obișnuiți să ne gândim la state ca la unitățile centrale ale relațiilor internaționale. "Statele", conform definiției clasice a sociologului Max Weber, sunt entitățile care revendică monopolul asupra utilizării legitime a forței pe un anumit teritoriu. Iar harta lumii, așa cum o știm noi, este împărțită în aproximativ 193 de astfel de teritorii, pe care le numim "țări". Acestea au steaguri, capitale și ambasadori ai Organizației Națiunilor Unite.

Dar acest lucru este relativ recent. Istoricii datează, în general, apariția sistemului de stat modern în Europa secolului al XVII-lea. Înainte de această dată, naționalitatea avea ceea ce istoricul C.V. Wedgwood a descris în istoria sa despre Războiul de treizeci de ani drept o "fluiditate care este uimitoare pentru mintea modernă". Autoritatea guvernamentală era adesea împărțită între familiile regale și autoritatea religioasă. Casele regale puteau fi de naționalitate complet diferită de cea a oamenilor pe care îi guvernau, iar autoritatea lor își avea rădăcinile în ereditate și căsătorie, mai degrabă decât în consimțământul popular. (Casa de Windsor din Marea Britanie, condusă în prezent de regele Carol al III-lea, își are originile în ceea ce este acum Germania). Autoritatea unui rege putea fi contestată de baronii și ducii locali. "Nimănui nu i s-a părut ciudat ca un soldat francez să comande o armată împotriva francezilor, iar loialitatea față de o cauză, față de o religie, față de un stăpân, era de obicei mai apreciată decât loialitatea față de o țară", scria Wedgwood.

Ideea că geopolitica s-ar putea întoarce în viitor nu este nouă. În 1977, teoreticianul relațiilor internaționale Hedley Bull scria că este "posibil ca statele suverane să dispară și să fie înlocuite nu de un guvern mondial, ci de un echivalent modern și secular al tipului de organizație politică care a existat în creștinătatea occidentală în Evul Mediu".

El a definit această organizare ca fiind una în care "niciun conducător sau stat nu era suveran în sensul de a fi suprem pe un anumit teritoriu". Cu alte cuvinte, statul nu mai este singurul joc în oraș atunci când vine vorba de guvernare.

Analogia neomedievală a avut un moment de popularitate în anii 1990, când teoreticienii au încercat să surprindă complexitatea politică și economică bruscă a unei lumi de după Războiul Rece, ruptă de cei doi poli, SUA și Uniunea Sovietică.

Neomedievalismul a fost scuturat de praf pentru a explica o lume în care corporațiile multinaționale, adesea cu directori din mai multe țări și cu o loialitate redusă față de țara în care își aveau sediul, puteau dobândi un nivel de putere politică care rivaliza cu guvernele naționale. "Ierarhiile capitalismului internațional seamănă cu aranjamentele feudale în temeiul cărora un nobil italian ar putea jura credință unui prinț german sau un duce normand s-ar putea declara vasalul unui rege englez", scria jurnalistul Lewis Lapham în 1988.

De asemenea, neomedievalismul a fost utilizat pentru a explica aranjamentele prin care guvernele ar ceda în mod voluntar un anumit nivel de suveranitate organismelor multinaționale, așa cum au făcut națiunile din Europa cu Uniunea Europeană, culminând cu introducerea unei monede comune în 1999.

Într-un articol influent și controversat publicat în 1994 în Atlantic - care ulterior a fost dezvoltat într-o carte, *The Coming Anarchy* (Anarhia care vine) - jurnalistul Robert Kaplan a descris războaiele civile haotice din Africa de Vest, purtate în teritorii în care granițele naționale trasate de puterile coloniale aveau adesea prea puțină legătură cu realitățile etnice de pe teren, ca o avanpremieră a unei lumi în care granițele naționale erau mai puțin relevante și "o lipsă de formă premodernă guverna câmpul de luptă, evocând războaiele din Europa medievală".

În ultimii ani, ideea a fost preluată de scriitori precum parașutistul Sean McFate, devenit antreprenor militar și academician. Cartea sa din 2015, *The Modern Mercenary*, susținea că prevalența tot mai mare a contractorilor militari privați, precum Blackwater din America sau Wagner Group din Rusia, în conflictele din întreaga lume prevestea o lume neomedievală în care "statele nu se bucurau de monopolul forței și de autoritatea specială ulterioară în politica mondială."

"Statele nu sunt atemporale", a declarat McFate pentru Vox. "Ele nu sunt universale. Ele au avut un început, un mijloc și ar putea avea un sfârșit."

Curtea lui Putin

Cu toate asemănările sale cu războaiele din secolul al XX-lea, războiul rusesc actual din Ucraina are unele caracteristici clar premoderne. Ceea ce are sens, având în vedere cine poartă acest război - analistul britanic Mark Galeotti descrie Rusia lui Vladimir Putin drept "un hibrid ciudat: o curte aproape medievală așezată deasupra unui stat modern, birocratic."

Galeotti a explicat pentru Vox că, în ceea ce privește "aspectele de zi cu zi ale guvernării", Rusia "nu este chiar atât de diferită de orice altă țară europeană", cu birocratii tipice care gestionează treburile de zi cu zi - ministerele de finanțe sau de externe. Dar, spune el, "din când în când, cineva de foarte, foarte sus, coboară și schimbă lucrurile, fie că este vorba de ceva la fel de elementar precum aranjarea ca cineva să fie arestat sau ștergerea infracțiunilor de conducere ale cuiva, fie de schimbări dramatice ale politicii macroeconomice". Puterea persoanelor care pot face aceste schimbări este determinată - ca într-un tribunal medieval - exclusiv de apropierea lor de conducătorul absolut. "Acei oameni care au favorul sau urechea lui Putin pot face practic tot ce vor."

Această dinamică a fost ilustrată cel mai dramatic în decizia de a invada Ucraina și în modul în care acest război a fost condus. "Acest război este purtat în modul în care Putin și colecția sa de prieteni, dintre care niciunul nu are experiență militară, au decis să îl poarte, mai degrabă decât în modul în care generalii l-ar fi purtat", a declarat Galeotti. Nu a fost un act al unui președinte, ceea ce Putin este din punct de vedere tehnic, ci al unui rege - sau, mai bine spus, al unui împărat.



Mașini arse stau în curtea unei clădiri rezidențiale înalte după un atac cu rachete rusești pe 23 ianuarie 2024, în Harkov, Ucraina. Eugene Hertnier/Global Images Ukraine via Getty Images

Și cu toate invocările constante ale lui Putin la adresa Marelui Război pentru Apărarea Patriei, așa cum este cunoscut cel de-al Doilea Război Mondial în Rusia, este foarte clar că Putin are puține speranțe de a mobiliza societatea la nivelul la care a făcut-o Iosif Stalin în timpul aceluia conflict. Rusia urmează să cheltuiască aproximativ 6% din produsul intern brut pentru apărare și cheltuieli militare în acest an. Acesta poate fi un număr fără precedent în timpurile moderne, dar nu este nimic în comparație cu cele 61% din PIB cheltuite de Uniunea Sovietică în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (sau cele 50% cheltuite de SUA în acel război, de altfel).

Cu toate că rușii pot susține în principiu ceea ce Putin numește "operațiune militară specială", ei nu par deosebit de dornici să își pună viețile, sau viețile copiilor lor, în pericol pentru aceasta, așa cum au făcut buncii lor în Marele Război pentru Apărarea Patriei. De asemenea, Putin nu are capacitatea de a constrânge serviciul, așa cum a făcut Stalin, fără a-și risca propria poziție. În toamna anului 2022, Rusia a anunțat o "mobilizare parțială", pentru a chema

aproximativ 300 000 de oameni să lupte în război, dar un număr mult mai mare decât acesta - poate chiar 700 000, potrivit unor estimări - a ales în schimb să fugă din țară.

Galeotti avertizează să nu se creadă că această lipsă de dorință de a muri pentru cauză este doar o problemă rusească. "Vorbeam recent cu cineva de la Ministerul britanic al Apărării, care spunea: "Numai Dumnezeu știe ce s-ar întâmpla dacă ar trebui să încercăm să apelăm la rezervele noastre"". Într-adevăr, un sondaj recent a arătat că aproape o treime dintre britanicii cu vârste cuprinse între 18 și 40 de ani spun că ar refuza să servească în armată dacă ar izbucni un război mondial și țara ar fi sub amenințarea iminentă a unei invazii.

Războiul din Ucraina a scos la iveală, de asemenea, faptul că majoritatea puterilor occidentale nu sunt pregătite să producă puterea de foc necesară pentru un conflict la scară industrială. SUA au fost nevoite să se grăbească să crească producția de obuze de artilerie după ce a devenit clar că Ucraina trăgea aproximativ jumătate din numărul de obuze pe zi pe care îl produceau SUA într-o lună înainte de război. Conform unei estimări, aproape de începutul războiului din Ucraina, Germania avea în rezerve doar aproximativ suficiente obuze pentru două zile de lupte grele.

Ucraina ar putea sfârși prin a fi excepția care confirmă regula. Este o întoarcere la războiul de la mijlocul secolului al XX-lea, dar conflictul ucrainean arată foarte clar că țările din secolul al XXI-lea nu sunt deloc echipate pentru a purta acest tip de război.

"Singura modalitate de a purta un război total este de a deveni practic un sistem socialist autoritar", a declarat Galeotti. "Ideea este că statele moderne nu sunt obișnuite să facă acest tip de lucruri."

Între linii în Orientul Mijlociu

O perspectivă neomedievală poate fi utilă în analiza conflictelor amețitor de complexe care se întrepătrund în Orientul Mijlociu de astăzi - și nu numai pentru că este una dintre puținele regiuni în care monarhiile absolute, precum Arabia Saudită și vecinii săi din Golf, sunt încă actori importanți ai puterii.

Escaladarea crizei regionale declanșată de atacurile din 7 octombrie este una în care chestiunile legate de naționalitate sunt la fel de fluide precum erau în general în epoca premodernă. Teritoriul denumit "Palestina", care include Gaza și Cisiordania, este necontiguu din punct de vedere geografic, divizat din punct de vedere politic și nu este pe deplin suveran în ceea ce privește monopolul utilizării forței pe teritoriul său. Grupurile din "Axa de rezistență" a Iranului - Hamas, Hezbollah, Houthis, diferitele miliții šiite din Irak și Siria - ocupă un fel de statut intermediar în sistemul internațional, nefiind nici pe departe una, nici alta.

Hezbollah este un partid politic care face parte din guvernul libanez recunoscut la nivel internațional și autoritatea guvernamentală de facto în anumite părți ale țării, precum și un grup de miliție care luptă împotriva Israelului și în numele regimului Bashar al-Assad din Siria și un fel de forță vasală în numele patronului său principal, Iranul. Houthis din Yemen sunt numiți în mod curent "rebeli" și nu sunt recunoscuți de comunitatea internațională drept guvernul legitim al Yemenului, deși controlează capitala țării. Hamas este privită de Iran ca un instrument de proiecție a puterii regionale, dar de multe ori pare să acționeze independent.

Cu alte cuvinte, este o regiune în care privirea la liniile de pe hartă vă va spune doar jumătate din povestea a ceea ce se întâmplă.

Un alt tip de confruntare între superputeri

Cum ar arăta un adevărat război mondial într-o lume neomedievală? Documentul RAND susține că, în cursul secolelor XIX și XX, societățile industriale au cunoscut un grad ridicat de "coeziune socială", care a inclus un "sentiment mai puternic de scop colectiv, cultură împărtășită și valori comune". Această coeziune a venit adesea în detrimentul minorităților etnice și sexuale care se confruntă cu discriminarea și excluderea în cadrul acestor societăți, dar a făcut posibile și mobilizările sociale și industriale necesare pentru a lupta în războaiele mondiale.

Nu este cazul astăzi. "În China și în Statele Unite, dezordinea socială a crescut, la care guvernele s-au străduit să răspundă. Rezultatul a fost o nouă erodare a legitimității statului", sugerează documentul. Chiar dacă tensiunile dintre cele două superputeri au crescut, "niciuna dintre părți nu și-a mobilizat cetățenii

împotriva celeilalte, iar strategiile de mobilizare în masă nu par plauzibile în viitorul previzibil".



Vehicule militare care transportă rachete balistice intercontinentale DF-5B participă la o paradă militară în Piața Tiananmen din Beijing pe 1 octombrie 2019, pentru a marca cea de-a 70-a aniversare a fondării Republicii Populare Chineze. Greg Baker/AFP via Getty Images

Un război teoretic SUA-China, cel mai probabil deasupra Taiwanului, nu ar semăna deloc cu ceea ce americanii s-au obișnuit în ultimii 50 sau chiar 75 de ani. Chiar și una dintre cele mai optimiste simulări de luptă deasupra Taiwanului prevede ca americanii să piardă în trei săptămâni jumătate din numărul trupelor pe care le-au pierdut în 20 de ani de lupte în Irak și Afganistan. Americanii s-au obișnuit cu o lume în care o mică parte a populației poartă războaie: Mai puțin de 1% dintre adulți sunt în armată, iar mai puțin de 6% au servit în armată. Forțele armate americane se bazează din ce în ce mai mult pe ceea ce unii experți au numit "casta războinică" a familiilor militare multigeneraționale. În prezent, armata americană nu reușește în mod regulat să își atingă obiectivele de recrutare.

Poate că societatea americană s-ar "aduna în jurul drapelului" în ceea ce pare că ar putea fi al treilea război mondial. Dar încrederea publică în armată, deși încă ridicată, a scăzut dramatic în SUA în ultimii ani, inclusiv în rândul conservatorilor în anii în care președintele Donald Trump se certa frecvent cu comandanții săi militari. Evenimente precum insurecția din 6 ianuarie și conflictul Texasului cu guvernul federal cu privire la politica de frontieră nu sugerează un nivel de coeziune socială nici pe departe necesar pentru un conflict global, așa cum l-am cunoscut în secolul XX.

China ar putea părea, la prima vedere, bine echipată pentru un astfel de conflict: o societate relativ omogenă din punct de vedere etnic, cu un stat autoritar puternic și o disidență publică redusă. Dar, susțin analiștii RAND, aparențele pot fi înșelătoare. China modernă, spun ei, se luptă cu "corupția, delapidarea și eșecul de a inversa nivelurile destabilizatoare de inegalitate" și a recurs la forța brută pentru a înăbuși nemulțumirile regionale în locuri precum Xinjiang și Hong Kong. Tensiunile sociale expuse de răspunsul "zero-covid" al Chinei la pandemie, care a inclus proteste publice rare și un nou val de emigrare, ridică unele semne de întrebare cu privire la capacitatea Partidului Comunist de a menține angajamentul public față de un război total letal și prelungit.

"Comparați puterea lui Xi Jinping cu cea a lui Mao Zedong", spune Heath de la RAND. "Poporul a făcut tot posibilul să pună în aplicare planurile lui Mao, chiar și atunci când acestea au costat zeci de milioane de vieți.

Analiștii au sugerat că China, care nu a mai purtat un război de la o invazie eșuată a Vietnamului în anii 1970, ar trebui să trimită între 1 și 2 milioane de soldați peste strâmtoarea Taiwan pentru a avea o speranță de a cuceri insula. (Forța terestră a Rusiei înainte de invazia din Ucraina, pentru comparație, a fost de aproximativ 360 000 și nu a avut nevoie să efectueze o debarcare amfibie incredibil de complexă). Forțele sale ar suferi probabil pierderi grele chiar dacă ar avea succes. Este Xi Jinping într-adevăr dispus să parieze viitorul regimului său pe presupunerea că multe familii chineze ar fi dispuse să își sacrifice singurii copii pentru războiul său?

Semnificația tuturor acestor lucruri, susțin autorii, este că rivalitatea dintre marile puteri în anii următori "va semăna foarte puțin cu luptele titanice din ultimele două secole" și că "în cazul în care rivalitatea dintre SUA și China va escalada până

la ostilități, slăbiciunea statelor le va limita serios opțiunile. Incapabile să își mobilizeze societățile pentru un război total, cele două părți ar putea, în schimb, să se lupte prin conflicte indirecte sau prin provocarea de tulburări politice în țara de origine a rivalului."

Un scenariu de blocadă, prin care Taiwanul ar fi izolat de alimente, energie și alte bunuri vitale, ar fi foarte apropiat de spiritul neomedieval, evocând tacticile de asediu din secolele trecute.

Centrul nu poate rezista. Dar contează asta?

Neomedievalismul pare, de asemenea, un cadru adecvat pentru o perioadă în care liderii naționali ai marilor puteri industriale sunt, cu câteva excepții notabile, universal nepopulari. Există tot mai multe îndoieli cu privire la capacitatea statelor moderne de a face față unor factori precum criza climatică, instabilitatea geopolitică, volatilitatea financiară, declinul demografic și evoluțiile rapide ale unor tehnologii precum inteligența artificială - un set de provocări complexe care se întrepătrund și pe care unii comentatori le-au denumit "policriza". Este, de asemenea, o viziune asupra lumii care dă de gândit atunci când ne uităm la ceea ce pare a fi o creștere pronunțată a numărului de conflicte armate din întreaga lume și a numărului de victime în aceste conflicte, după ani de declin în ambele cazuri.

Cu toate acestea, deși conceptul de lume neomedievală ar putea aduce în minte imagini ale unui război hobbit al tuturor împotriva tuturor sau o anarhie de tip Mad Max, mulți susținători ai termenului nu sunt atât de pesimiști. Profesorul Philip Cerny de la Princeton prezice, în schimb, că lumea neomedievală va fi una a "dezordinii durabile", în care o parte din putere este distribuită de la actori statali la actori nestatali, dar în care problemele-cheie și provocările globale pot fi încă abordate. Evul Mediu nu a fost întotdeauna întunecat. Cerny subliniază că epoca medievală în Europa "a fost una de dezvoltare socială, economică și politică în creștere", precum și "surplusuri în creștere [și] răspândirea cunoașterii și a inovației".



Membrii echipajului stau lângă un F/A-18 pe puntea de zbor la bordul portavionului USS Carl Vinson în timpul unui exercițiu maritim de trei zile între SUA și Japonia în Marea Filipinelor pe 31 ianuarie 2024. Richard A. Brooks/AFP via Getty Images.

Neomedievalismul "ajută oamenii să dea sens unei lumi care nu are ordine, dar care nu se prăbușește", a spus McFate. "Și cred că, din ce în ce mai mult, așa arată secolul 21."

Iar încadrarea de către Heath a riscurilor unui potențial conflict între SUA și China arată că, în loc să fie mai violentă, o lume neomedievală ar putea fi de fapt ceva mai pașnică sau, cel puțin, una în care statele puternice sunt mai constrânse în capacitatea lor de a purta un război total între ele.

Pentru a fi siguri, totuși, un factor pe care neomedievalismul nu îl poate lua în considerare este războiul nuclear, care ar putea permite liderilor să provoace niveluri mult mai ridicate de distrugere cu mult mai puțin efort. Dacă liderii sunt incapabili să își mobilizeze societățile sau sectoarele industriale pentru a lupta în războaie totale, apăsarea butonului nuclear ar putea deveni mai tentantă.

Neomedievalismul ne-ar putea ajuta să înțelegem cum vor începe războaiele viitorului, dar liderii de astăzi au mult mai multă putere de foc pe care o pot folosi pentru a le pune capăt decât aveau acum 400 de ani.

@@

Neo-medievalismul și neo-feudalism

Neo-medievalismul (sau neomedievalismul, noul medievalism) este un termen cu o lungă istorie care a dobândit sensuri tehnice specifice în două ramuri ale științei. În teoria politică despre relațiile internaționale moderne, unde termenul este inițial asociat cu Hedley Bull, acesta vede ordinea politică a unei lumi globalizate ca fiind analogă cu Europa înalt-medievală, unde nici statele, nici Biserica, nici alte puteri teritoriale, nu exercitau suveranitate deplină, ci în schimb participau la suveranități complexe, suprapuse și incomplete.

În teoria literară privind utilizarea și abuzul de texte și tropi din Evul Mediu în postmodernitate, termenul neomedieval a fost popularizat de medievistul italian Umberto Eco în eseul său din 1983 "Dreaming of the Middle Ages".

Teoria politică

Ideea de neomedievalism în teoria politică a fost discutată pentru prima dată în 1977 de teoreticianul Hedley Bull în *The Anarchical Society: A Study of Order in World Politics* pentru a descrie erodarea suveranității statelor în lumea contemporană globalizată: Este de asemenea posibil ca statele suverane să dispară și să fie înlocuite nu de un guvern mondial, ci de un echivalent modern și secular al tipului de organizare politică universală care a existat în creștinătatea occidentală în Evul Mediu. În acel sistem, niciun conducător sau stat nu era suveran în sensul de a fi suprem asupra unui anumit teritoriu și asupra unui anumit segment al populației creștine; fiecare trebuia să împartă autoritatea cu vasalii de jos și cu Papa și (în Germania și Italia) cu Sfântul Împărat Roman de sus. Ordinea politică universală a creștinătății occidentale reprezintă o alternativă la sistemul de state care nu încorporează încă guvernarea universală.

Astfel, Bull a sugerat că societatea s-ar putea îndrepta către "un nou medievalism" sau o "formă neo-medievală de ordine politică universală", în care noțiunile individuale de drepturi și un sentiment tot mai puternic al unui "bine comun mondial" subminează suveranitatea națională. El a propus că un astfel de sistem ar putea contribui la "evitarea pericolelor clasice ale sistemului de state suverane printr-o structură de structuri suprapuse și loialități transversale care să țină toate popoarele împreună într-o societate universală, evitând, în același timp, concentrarea inherentă unui guvern mondial", deși "dacă ar semăna cu precedentul creștinismului occidental, ar conține mai multă violență și insecuritate omniprezentă și continuă decât sistemul statelor moderne".

În această interpretare, globalizarea a dus la un sistem internațional care seamănă cu cel medieval, în care autoritatea politică era exercitată de o serie de agenți non-teritoriali și care se suprapuneau, cum ar fi organismele religioase, principatele, imperiile și orașele-stat, în loc să fie exercitată de o singură autoritate politică sub forma unui stat care are suveranitate deplină asupra teritoriului său. Procesele comparabile care caracterizează "noul medievalism" al lui Bull includ puterile tot mai mari deținute de organizații regionale precum Uniunea Europeană, precum și răspândirea guvernelor subnaționale și

descentralizate, precum cele din Scoția și Catalonia. Acestea contestă autoritatea exclusivă a statului. Companiile militare private, corporațiile multinaționale și recrudescența mișcărilor religioase mondiale (de exemplu, islamul politic) indică în mod similar o reducere a rolului statului și o descentralizare a puterii și autorității.

În 1998, Stephen J. Kobrin a adăugat forțele economiei mondiale digitale la imaginea neomedievalismului. Într-un articol intitulat "Back to the Future: Neomedievalism and the Postmodern Digital World Economy" din Journal of International Affairs[2], acesta a susținut că statul suveran așa cum îl cunoaștem - definit în cadrul anumitor granițe teritoriale - este pe cale să se schimbe profund, dacă nu chiar să dispară, datorită în parte economiei mondiale digitale create de internet, sugerând că spațiul cibernetic este un domeniu transteritorial care funcționează în afara jurisdicției dreptului național.

Anthony Clark Arend a susținut, de asemenea, în cartea sa din 1999, Legal Rules and International Society, că sistemul internațional se îndreaptă către un sistem "neo-medieval". El a susținut că tendințele observate de Bull în 1977 au devenit și mai pronunțate până la sfârșitul secolului XX. Arend susține că apariția unui sistem "neo-medieval" ar avea implicații profunde pentru crearea și funcționarea dreptului internațional.

Deși Bull a văzut inițial neomedievalismul ca pe o tendință pozitivă, acesta are și criticii săi. Bruce Holsinger în Neomedievalism, Neoconservatism, and the War on Terror susține că neoconservatorii "au exploatat alunecarea conceptuală a neomedievalismului pentru propriile lor scopuri tactice." [6] În mod similar, Philip G. Cerny's "Neomedievalism, Civil War and the New Security Dilemma" (1998) vede, de asemenea, neomedievalismul ca o evoluție negativă și susține că forțele globalizării subminează din ce în ce mai mult statele-națiune și formele interstatale de guvernare "prin legături transversale între diferite sectoare economice și legături sociale", [7] numind globalizarea o "dezordine durabilă" care conduce în cele din urmă la apariția noilor dileme de securitate care au avut analogii în Evul Mediu. Cerny identifică șase caracteristici ale unei lumi neomedievale care contribuie la această dezordine: instituții concurente multiple; lipsa presiunilor exogene de teritorializare atât la nivel subnațional, cât și internațional; consolidarea inegală a noilor spații, clivaje, conflicte și inegalități; loialități și identități fragmentate; înrădăcinarea extinsă a drepturilor de proprietate; și răspândirea "zonelor gri" în afara legii, precum și a economiei subterane.

Studii medievale

O primă utilizare a termenului neo-medievalism într-un sens asemănător cu cel al lui Umberto Eco a fost în lucrarea lui Isaiah Berlin din 1953 "Ariciul și vulpea":

Nu există nicio legătură de rudenie între el [Joseph de Maistre] și cei care au crezut cu adevărat în posibilitatea unui fel de întoarcere - neo-medievalii de la Wackenroder și Görres și Cobbett la G. K. Chesterton, slavofilii, distribuțiștii, prerafaeliștii și alți romantici nostalgici; pentru că el credea, la fel ca și Tolstoi, în exact opusul său: în puterea "inexorabilă" a momentului prezent: în incapacitatea noastră de a ne debarasa de suma condițiilor care ne determină cumulativ categoriile de bază, o ordine pe care nu o putem descrie pe deplin și pe care nu o putem cunoaște decât printr-o conștientizare imediată a acesteia.

Apoi, în 1986, Umberto Eco a afirmat că "asistăm în prezent, atât în Europa, cât și în America, la o perioadă de interes reînnoit pentru Evul Mediu, cu o oscilație curioasă între neomedievalismul fantastic și examinarea filologică responsabilă." Recent, termenul a fost folosit de diverși scriitori, cum ar fi istoricii medievali care îl văd ca o intersecție între fantezia populară și istoria medievală[9] ca un termen care descrie studiul postmodern al istoriei medievale.

Interesul răspândit pentru temele medievale în cultura populară, în special în jocurile pe calculator, cum ar fi MMORPG-urile, filmele și televiziunea, muzica neo-medievală și literatura populară, a fost numit neomedieval. Criticii au discutat de ce temele medievale continuă să fascineze publicul într-o lume modernă, puternic tehnologizată. O posibilă explicație este nevoia de o narațiune istorică romanțată pentru a clarifica panorama confuză a evenimentelor politice și culturale actuale.

Intrepătrunderea neomedievalismului cu teoria politică și studiile medievale

Unii comentatori au folosit suprapunerea terminologică dintre teoria politică a "neomedievalismului" a lui Hedley Bull și teoria postmodernistă a "neomedievalismului" a lui Umberto Eco pentru a discuta modul în care discursurile culturale despre Evul Mediu sunt folosite în scopuri politice în ordinea internațională în schimbare a secolului XXI. Un susținător cheie al acestui argument a fost Bruce Holsinger, care a studiat utilizarea limbajului orientalist și medievalist în discursul "războiului împotriva terorismului" de după 11 septembrie, susținând că neoconservatorii americani au folosit medievalismul pentru a obține sprijinul popular pentru politica externă și acțiunile militare care au subminat suveranitatea statelor și statul de drept internațional.

Lucrând în urma lui Holsinger, alții au susținut că cultura populară neomedievalistă, cum ar fi jocul video The Elder Scrolls V: Skyrim, reprezintă și astfel, la rândul său, ajută la normalizarea unei ordini politice neomedievaliste,[13]: 70-87 și că alte state decât SUA, de exemplu Islanda, au folosit, de asemenea, medievalismul ca o sursă de soft power pentru a-și asigura locul în ordinea mondială schimbătoare de după 11 septembrie.

În 2018, Jorge Majfud a publicat cartea Neomedievalism. Reflecții asupra epocii post-iluministe, în care a discutat aspectele politice și culturale care decurg din economia și finanțele **neo-feudalismului** în Statele Unite. [Neo-feudalismul sau noul feudalism este o renaștere contemporană teoretizată a politicilor de guvernare, economie și viață publică, care amintesc de cele care erau prezente în multe societăți feudale. Astfel de aspecte includ, dar nu se limitează la: drepturi și protecții juridice inegale pentru oamenii de rând și pentru nobilime, dominația societăților de către o elită mică și puternică, lipsa mobilității sociale și relațiile de stăpânire și de servitute între elită și popor, în care prima este bogată, iar al doilea sărac. În general, termenul neo-feudalism se referă la formele de feudalism din secolul XXI care, în anumite privințe, seamănă cu modelele societale ale Europei occidentale medievale. La începuturile utilizării sale, termenul a fost folosit atât ca o critică a stângii politice, cât și a drepte. Pe de altă parte, Jürgen Habermas a folosit termenul Refeudalisierung ("refeudalizare") în lucrarea sa The Structural Transformation of the Public Sphere din 1962 pentru a critica privatizarea formelor de comunicare care, în opinia sa, au produs o sferă publică din epoca iluministă. Deși nu a vorbit despre "neo-feudalism" ca atare, comentatorii de mai târziu au observat că aceste idei sunt similare cu ideea de neo-feudalism. În mod corespunzător, în 1992, Immanuel Wallerstein și-a exprimat opiniile privind dezvoltarea globală, enumerând neo-feudalismul printre alte trei variante. Prin neofeudalism, Wallerstein s-a referit la regiunile autarhice cu o ierarhie localizată și bunuri de înaltă tehnologie disponibile doar pentru elite. Conceptul de neofeudalism se poate axa pe economie, deși nu se limitează la aceasta. Printre

problemele despre care se afirmă că sunt asociate cu ideea de neo-feudalism în societatea contemporană se numără: stratificarea claselor, globalizarea, politica externă neoconservatoare, corporațiile multinaționale și "neo-corporatismul". Potrivit lui Les Johnston, abordarea teoretică a neofeudalismului de către Clifford Shearing a fost influentă. Shearing "utilizează acest termen într-un sens limitat pentru a atrage atenția asupra apariției domeniilor de proprietate privată în masă care sunt "îngrădite" într-o varietate de moduri". Lucia Zedner răspunde că această utilizare a neofeudalismului are un domeniu de aplicare prea limitat; comparația lui Shearing nu face paralele cu guvernarea anterioară suficient de explicit. Zedner preferă aprobări mai definitive. Neo-feudalismul presupune o ordine definită de interese comerciale și administrată pe arii extinse, potrivit lui Bruce Baker, care susține că acest lucru nu descrie pe deplin gradul de cooperare dintre poliția statală și cea non-statală.[10] Pentru Randy Lippert și Daniel O'Connor, semnificația comparației cu feudalismul constă în faptul că corporațiile au o putere similară puterii de guvernare a statelor. 11] În mod similar, Sighard Neckel a susținut că ascensiunea capitalismului bazat pe piețele financiare de la sfârșitul secolului XX a reprezentat o "refeudalizare" a economiei.[12] Creșterea decalajului de bogăție, pe măsură ce persoanele sărace și marginalizate sunt excluse de la asigurarea securității de către stat, poate duce la neo-feudalism, susține Marina Caparini, care afirmă că acest lucru s-a întâmplat deja în Africa de Sud. 13] Neo-feudalismul este posibil prin comodificarea poliției și înseamnă sfârșitul cetățeniei comune, afirmă Ian Loader. 14] O caracteristică principală a neo-feudalismului este că viața publică a indivizilor este guvernată din ce în ce mai mult de corporații comerciale, după cum afirmă Martha K. Huggins.

John Braithwaite remarcă faptul că neo-feudalismul aduce o abordare diferită a guvernării, deoarece societățile comerciale, în special, au această nevoie specializată de reducere a pierderilor[15] Autorul Jonathan Bluestein a scris despre neo-feudalism ca o caracteristică a puterii sociale: economică, politică și marțială deopotrivă. El definește suveranii neofeudali ca fiind cei care, deși nu sunt denumiți în mod direct lorzi, aristocrați, regi sau împărați, dețin totuși o putere echivalentă într-un sens modern. Adică, oameni care nu sunt supuși legilor cotidiene, care își pot crea propriile legi într-o oarecare măsură, care domină piețe mari, care angajează un număr imens de persoane, care au mijloacele de a deține o forță militară privată, care exercită o putere economică echivalentă cu cea a unor națiuni întregi și care dețin bunuri, în special imobile, la scară largă. În cărțile sale, Bluestein critică acest fenomen și propune soluții sociale și economice pentru el. Fiind primul care a inventat termenul de "tehnocapitalism-feudalism" sau, pe scurt, TCF, economistul politic Michel Luc Bellemare a publicat, la începutul lunii septembrie 2020, un volum de referință pe această temă, intitulat "Techno-Capitalist-Feudalism". Descrișă drept economia politică a anarhist-comunismului științific sau a anarhismului structural, TCF este o compilație a 15 ani de cercetare economică a autorului, care a început la mijlocul anilor 2000. Potrivit lui Bellemare, în carte, "epoca tehnocapitalismului-feudalism este epoca capitalismului totalitar, prin care logica capitalismului atinge dimensiuni totalitare și supremație autoritară". Potrivit lui Bellemare, una dintre caracteristicile principale ale epocii tehnocapitalist-feudalismului este "degenerarea vechiului sistem modern de clase într-un microsistem postmodern de caste, în care există acum o diviziune și un strat insurmontabil între "1%" și "99%" sau, mai precis, între aristocrația statului-finanțe-corporații și forța de muncă/populație. Mai mult, potrivit lui Bellemare, în epoca întunecată a tehnocapitalist-feudalismului, "determinarea valorilor, prețurilor și salariilor nu se mai bazează pe vechea noțiune marxistă de timp de muncă necesar din punct de vedere social, ci mai degrabă pe utilizarea arbitrară a forței și influenței, și anume, printr-un set de relații de putere și/sau ideologii capitaliste dominante, care impun prin forță și influență valori numerice, prețuri și sume salariale bunurilor, serviciilor și oamenilor, fără niciun fel de considerații referitoare la timpul de muncă". În cele din urmă, în epoca

întunecată a tehnocapitalismului-feudalism, "tot ceea ce o entitate capitalistă sau un set de entități pot face în sfera producției și/sau pe piață este considerat valabil, legitim și normal, indiferent de timpul de muncă cheltuit". De asemenea, contrar lui Marx, cartea lui Bellemare susține că, în epoca întunecată a TCF, "lucrătorii pot fi plătiți sub nivelul de subzistență", prin urmare, aceștia trebuie să lucreze acum într-o multitudine de locuri de muncă și mai multe ore pentru a ajunge la limită, ceea ce, în multe cazuri, nu pot face fără asistență socială. La rândul său, potrivit lui Bellemare, "în epoca întunecată a TCF, majoritatea tehnologiilor mașinilor sunt de origine capitalistă, ceea ce înseamnă că aceste tehnologii sunt conglomerate de relații de putere și/sau ideologii care sunt impregnate și programate cu prejudecăți capitaliste". Adică, un set de prejudecăți specifice care mențin, reproduc și extind puterea relațiilor și ideologiilor capitaliste dominante, care stau la baza sistemului general. Prin urmare, conform cărții lui Bellemare, în epoca distopică a TCF, "majoritatea tehnologiilor mașinilor capitaliste sunt folosite pentru a menține, reproduce și extinde diviziunile dintre "1%" și "99%", menținând "99%" predominant fixați pe straturile inferioare ale sistemului, în timp ce "1%" se află în vârful straturilor superioare ale sistemului, pe termen nelimitat. În concluzie, în epoca întunecată a TCF, noua aristocrație, adică oligarhia capitalistă sau cei 1%, se preocupă în primul rând de acumularea de putere, control și capital, precum și de reproducerea stării ierarhice prin orice mijloace necesare". Prin urmare, pentru Bellemare, în epoca întunecată a TCF, "aristocrația capitalistă nu caută să fure unități de timp de muncă neplătite de la muncitori, ci mai degrabă, caută să influențeze și să controleze toate aspectele vieții de zi cu zi a muncitorilor". Astfel, acumularea de putere, control și capital, orchestrată de cei 1%, de corporațiile lor și de stat, "se face întotdeauna în detrimentul forței de muncă/populației, care ea însăși este treptat sărăcită, lipsită de putere și continuu relegată la marginea sistemului, și anume la marginea edificiului tehnocapitalist-feudal, în calitate de umili șerbi salariați și/sau șerbi datori". Pe parcursul anilor 2020-2021, Yanis Varoufakis a scris și a ținut numeroase conferințe despre teoria sa privind neo-feudalismul. El presupune că capitalismul tradițional a evoluat într-o nouă structură feudală a economiilor și societăților, pe care o numește "tehnofeudalism". Varoufakis explică faptul că, spre deosebire de capitalism, economiile feudale au calitatea de a fi dominate de grupuri foarte mici de oameni, care predetermină comportamentul piețelor așa cum consideră de cuviință. Luând exemplul întreprinderilor online masive, cum ar fi Facebook, Amazon și altele, Varoufakis a observat că astfel de locuri sunt guvernate în primul rând de capriciile unor indivizi individuali și ale unor echipe mici și, prin urmare, nu sunt cu adevărat piețe capitaliste de comerț liber, ci mai degrabă piețe feudale de control riguros.[19][20][21][22][23] Alții, cum ar fi Jeremy Pitt, au exprimat opinii și preocupări similare, observând, de asemenea, că tehnofeudalismul amenință libertatea de informare pe internet. La începutul lunii septembrie 2022, Bellemare a oferit o critică scurtă și directă a "tehnofeudalismului", pe motiv că "tehnofeudalismul" denaturează faptele și realitățile cotidiene ale muncitorilor, care muncesc sub cizma capitalismului totalitar sau, mai exact, sub cizma "tehnocapitalismului-feudal". Conform articolului lui Bellemare, utilizarea termenului "tehnofeudalism", în loc de "tehnocapitalist-feudalism" este un deserviciu adus lucrătorilor. Renunțarea la termenul "capitalist" din technocapitalist-feudalism, "nu face decât să tulbure apele limpezi și albastre ale stadiului terminal al dezvoltării capitaliste", și anume, noua epocă de răsărit a totalitar-capitalismului, adică noua eră întunecată distopică a technocapitalist-feudalismului, run-amok. După cum afirmă Bellemare în articol, "doar pentru că vechea burghezie capitalistă și-a însușit algoritmii digitali și tehnologiile de supraveghere invazive și s-a abstras la un nivel superior de existență socioeconomică, departe de forța de muncă/populație, prin care pare acum invizibilă și din ce în ce mai îndepărtată de viața de zi cu zi a lucrătorilor, nu înseamnă că vechea burghezie capitalistă a dispărut în neant sau a fost uzurpată de o aristocrație strict tehnologică".

Conform articolului lui Bellemare, "ceea ce s-a întâmplat este că vechea burghezie capitalistă a devenit o aristocrație tehnocapitalistă-feudală, întrucât logica capitalismului, profitul capitalist și inovațiile tehnologice capitaliste continuă să informeze și să motiveze această aristocrație capitalistă autoritară și toate rețelele sale suprapuse de blocuri de putere la scară largă". Prin urmare, spectrul capitalismului bântuie "tehnofeudalismul", în sensul că "tehnofeudalismul" sau, mai exact, "tehnocapitalist-feudalismul", este rezultatul "relației capital/lucru în cea mai dezechilibrată, opresivă și dominantă tehnologie a sa. Relația capital/lucru continuă să se mențină, deoarece logica capitalismului continuă să fie fundamentul și suportul fundamental al acestui nou sistem economic". Prin urmare, în cadrul viietului evolutiv al "tehnofeudalismului", "logica capitalismului prosperă, râzând în hohote, deoarece termenul "tehnofeudalism" nu face decât să consolideze supremația capitalistă în detrimentul eliberării și autogestionării lucrătorilor".

În cultura și literatura populară

După criza financiară din 2007-2008, miliardarul american din domeniul tehnologiei Nick Hanauer a declarat că "țara noastră [adică Statele Unite] devine rapid mai puțin o societate capitalistă și mai mult o societate feudală"[27]. Opiniile sale au fost reluate, printre alții, de miliardarul islandez Björgólfur Thor Björgólfsson[28]. [28] Ideea că boom-ul și recesiunea de la începutul secolului al XXI-lea din Islanda au marcat întoarcerea țării la structuri feudale de putere a fost exprimată și de o serie de romancieri islandezi, printre care Sigrún Davíðsdóttir în Samhengi hlutanna, Bjarni Bjarnason în Mannorð, Bjarni Harðarson în Sigurðar saga fóts, Böðvar Guðmundsson în Töfrhöllin și Steinar Bragi în Hálendið: Skáldsaga.

Idei similare se regăsesc și în unele romane anglofone[31]. De exemplu, seria de romane Dune a lui Frank Herbert este plasată într-un viitor îndepărtat, cu un imperiu galactic neofeudalist cunoscut sub numele de Imperium. În aceste romane, după o serie de războaie cunoscute sub numele de Jihadul Butlerian, omenirea a ajuns să interzică toate tipurile de "tehnologie a mașinilor gânditoare", chiar și formele sale mai simple[32]. Ulterior, echilibrul politic al puterii în universul Dune a devenit treptat dominat de o multitudine de case regale, fiecare dominând una sau mai multe planete. Deși operează într-un viitor îndepărtat, dinamica socială și politică a acestor case regale este similară în multe privințe cu cele observate anterior în epoca medievală.

În romanul științifico-fantastic Existence din viitorul apropiat al lui David Brin, publicată în 2012, politicienii americani fac campanie pentru transformarea legală a Statelor Unite într-o societate neofeudală.

În anul 2020, șeful Forumului Economic Mondial, Klaus Schwab, a publicat o carte intitulată COVID-19. Marea resetare: The Great Reset. Cartea susține că pandemia COVID-19 este o oportunitate pentru politicieni și guverne de a schimba economiile, societățile și structurile de guvernare ale lumii, prin introducerea unui sistem de "capitalism al părților interesate", făcând acest lucru prin liniile directoare ale unui plan cunoscut sub numele de "The Great Reset". Schwab se referă, de asemenea, la obiectivele sale ca fiind "A patra revoluție industrială". Alți autori au criticat The Great Reset ca fiind o formă de neofeudalism. <https://en.wikipedia.org/wiki/Neo-feudalism>

Rivalitatea SUA-China într-o lume neomedievală

Securitatea într-o epocă a statelor slăbite

Timothy R. Heath, Weilong Kong, Alexis Dale-Huang

Research Published Jun 6, 2023

La 14 mai 1948, Proiectul RAND - o organizație formată imediat după cel de-al Doilea Război Mondial pentru a conecta planificarea militară cu deciziile de cercetare și dezvoltare - s-a separat de Douglas Aircraft Company din Santa Monica, California, și a devenit o organizație independentă, non-profit. Adoptându-și numele de la o contracție a termenului Research AND Development (Cercetare și dezvoltare), entitatea nou formată a fost dedicată promovării științifice, educaționale și caritabile pentru bunăstarea publică și securitatea Statelor Unite.

Aproape imediat, RAND a dezvoltat un stil unic. Acesta a îmbinat nepartizanatul scrupulos cu analiza riguroasă, bazată pe fapte, pentru a aborda cele mai presante probleme ale societății. De-a lungul timpului, RAND a adunat un corp unic de cercetători, remarcabil nu numai pentru abilitățile lor individuale, ci și pentru angajamentul lor față de cooperarea interdisciplinară. Până în anii 1960, RAND a adus modul său caracteristic de analiză empirică, nepartizantă și independentă la studiul multor probleme sociale și economice interne urgente. În deceniile următoare, RAND și-a extins atenția dincolo de Statele Unite, cu scopul de a face persoanele, comunitățile și națiunile mai sigure și mai securizate, mai sănătoase și mai prospere.

https://www.rand.org/pubs/research_reports/RRA1887-1.html

Acest raport examinează modul în care rivalitatea dintre SUA și China s-ar putea desfășura în condiții caracterizate de o îmbinare a unor aspecte ale vieții moderne cu o atenuare mult mai substanțială sau un regres al altor aspecte, o condiție pe care autorii o etichetează drept neomedievalism.

Raportul subliniază principalele tendințe care sugerează în mod colectiv că viitorul rivalității dintre SUA și China va semăna foarte puțin cu luptele titanice din ultimele două secole. Competiția SUA-China pe timp de pace pare să se desfășoare în condiții caracterizate de un grad ridicat de dezordine internațională, o capacitate statală în declin, provocări interne acute și omniprezente și constrângeri severe impuse de factori economici și sociali care sunt foarte diferite de cele cu care s-au confruntat statele naționale industriale în secolele XIX și XX.

Aceste tendințe interacționează și își agravează reciproc efectele și este puțin probabil să fie inversate. Efectul net va fi slăbirea considerabilă a aproape tuturor statelor, inclusiv a Statelor Unite și a Chinei. În același timp, constrângerile severe în materie de resurse și o gamă aproape copleșitoare de amenințări vor pune la încercare armatele Statelor Unite și Chinei și le vor diminua capacitatea de a se înfrunta reciproc. Multe teorii și idei privind motivele și modul în care marile puteri concurează ar putea trebui reconsiderate.

Principalele constatări

Condițiile caracteristice ale neomedievalismului sunt deja evidente:

- Din punct de vedere politic, statul-națiune centralizat este în declin accentuat, provocând crize politice grave în multe țări.
- Din punct de vedere economic, creșterea a încetinit și a devenit dezechilibrată, ducând la revenirea inegalităților înrădăcinate și la extinderea economiilor ilicite.
- Amenințările nestatale, inclusiv pandemiile, banditismul și dezastrele ecologice și naturale, ar putea depăși armatele rivale ca probleme de securitate.
- Aspectele preindustriale ale războiului au reapărut, inclusiv prevalența războiului de asediu, conflictele neregulate și prelungite, privatizarea războiului și proeminența conflictelor intrastatale.

Realitățile legate de slăbiciunea statului și fragmentarea societății ar trebui să devină considerente centrale în toate activitățile de apărare

- Confruntarea cu amenințările interne și transnaționale și descurajarea atacurilor care amenință legitimitatea politică ar trebui să aibă o prioritate egală sau mai mare decât descurajarea atacurilor militare convenționale.
- Conservarea resurselor militare și evitarea unui război major vor deveni esențiale pentru succesul național.

Scopul și logica războiului s-ar putea schimba în consecință

- Pe măsură ce urmărirea unei victorii totale asupra punctelor fierbinți, cum ar fi Taiwanul, devine imposibilă, vizarea legitimității politice fragile a rivalului ar putea deveni mai atractivă ca modalitate directă de a obține influență în negocierile privind disputele apropiate.
- Un nivel perpetuu fragil al sprijinului popular pentru guvern va adânci probabil dependența armatei de mercenari, sisteme fără pilot și parteneri de coaliție pentru operațiunile de luptă.

<https://www.vox.com/world-politics/24062198/israel-gaza-middle-east-united-states-war-biden-china-ukraine-putin-russia-taiwan-defense-military>